

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl jako soud odvolací v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Daniely Benešové a soudců Mgr. Michaela Nipperta a JUDr. Čestmíra Slaného ve věci

žalobce: **Hlavní město Praha**, IČO 00064581
sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 00 Praha 1
zastoupený advokátem JUDr. Vilémem Podešvou, LL.M.
sídlem Na Pankráci 1683/127, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Ing. J. Ch.**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Ladislavem Málkem
sídlem Sudoměřská 6, 130 00 Praha 3

o zaplacení 3 064 520,70 Kč s příslušenstvím
k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 9. srpna 2017,
č. j. 10 C 19/2017-65

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se **potvrzuje**.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému do tří dnů od právní moci rozsudku náklady odvolacího řízení ve výši 50 529,60 Kč k rukám advokáta Mgr. Ing. Ladislava Málka.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu, kterou se žalobce proti žalovanému domáhal zaplacení částky 3 064 520,70 Kč s příslušenstvím (výrok I.). Dále uložil žalobci, aby zaplatil žalovanému náklady řízení ve výši 75 794,40 Kč (výrok II.).

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Dvořáčková.

2. Žalobce se žalobu podanou proti žalovanému domáhal náhrady škody v žalované výši s odůvodněním, že žalovaný u něj působil jako vedoucí odboru informatiky Magistrátu hl. m. Prahy, a že kvůli postupu souvisejícímu s vymáháním smluvní pokuty vůči společnosti HAGUESS, s. r. o., IČO 25085166, (dále jen „společnost HAGUESS“) byl žalovaný shledán vinným v trestním řízení, v němž bylo zjištěno, že mu žalovaný způsobil škodu porušením povinnosti při správě cizího majetku a byl mu uložen trest odnětí svobody s podmíněným odkladem.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, přičemž vznesl námitku promlčení z důvodu, že deliktního jednání se měl dopustit nejpozději dne 18. 5. 2007 a že se žalobce o údajné škodě a o tom, kdo za ni odpovídá, dozvěděl nejpozději dne 12. 6. 2012 z poučení poškozeného v trestním řízení. K samotnému nároku na náhradu škody uvedl, že vůbec nevznikl, neboť jeho jednáním žalobci škoda nevznikla, neboť nevymoženu smluvní pokutu obecně nelze považovat za ušlý zisk, protože smluvní pokuta je zajišťovacím prostředkem, nikoliv ziskem. Namítl dále, že v tomto případě byla smluvní pokuta sjednána neplatně, neboť její výše 1 % z celkové ceny plnění denně byla nepřiměřená a že v řízení nebyla prokázána ani žádná jiná škoda, která by žalobci porušením jeho povinnosti vznikla.
4. Soud prvního stupně vzal po provedeném dokazování prokázaný následující skutkový stav: Žalovaný byl zaměstnancem žalobce na pozici vedoucího realizace řešení odboru informatiky Magistrátu hl. m. Prahy. Dne 26. 2. 2007 uzavřeli žalobce a společnost HAGUESS smlouvu, kterou se společnost HAGUESS zavázala provést pro žalobce dílo spočívající mj. v zajištění úpravy parkovacích automatů do 12. 4. 2007. Strany sjednaly smluvní pokutu pro případ nedodržení termínů plnění ve výši 1 % z celkového objemu finančního plnění za dílo (tj. z částky 10 567 313 Kč), a to až do odevzdání předmětné části díla. Žalovaný byl osobou odpovědnou za realizaci projektu „Universální karta Pražana“, pod který patřila dodávka veřejné zakázky Kartové aplikace parkování, jejímž předmětem byla na základě smlouvy mj. dodávka parkovacích automatů dle uvedené smlouvy. Žalovaný ve dnech 26. 4. 2007, 30. 4. 2007, 10. 5. 2007 a 18. 5. 2007 přijal od společnosti HAGUESS celkem čtyři části souboru upravených parkovacích automatů, ačkoliv věděl, že společnost HAGUESS nedodržela smluvní podmínky dané smlouvy a předmět plnění dodala po smluvně stanovené lhůtě. Tuto skutečnost žalovaný neuvedl do předávacích protokolů ani do přijatých faktur. K instalaci 88 z celkových 138 plně funkčních upravených parkovacích automatů došlo 29 dní po smluvním termínu, který uplynul 12. 4. 2007. Bezprostředně poté, co se tak stalo, ani v následujícím období žalovaný neučinil žádné kroky vedoucí k uplatnění a k vymáhání smluvní pokuty podle smlouvy. Tímto jednáním způsobil žalobci škodu. Ohledně výše uvedených skutečností byl soud prvního stupně v daném případě podle § 135 odst. 1 věta první o. s. ř. vázán rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 12. 2014, sp. zn. 5 To 41/2014, kterým byl za uvedený skutek žalovaný shledán vinným, a to ze spáchání trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákona účinného do 31. 12. 2009, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody na jeden rok a šest měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu dvou let a ohledně dalších skutků, kterých se týkala obžaloba, byl žalovaný obžaloby zproštěn. V odůvodnění rozsudku Vrchní soud v Praze k výroku o vině mj. uvedl, že z provedeného dokazování jednoznačně vyplynulo, že žalovaný svým jednáním úmyslně způsobil na majetku poškozeného škodu tím, že záměrně jednal v rozporu se svými povinnostmi řádně spravovat svěřený majetek. Pokud se jednalo o výši škody, dospěl Vrchní soud v Praze k závěru, že celkový objem finančních prostředků ze smlouvy činil 10 567 313 Kč, že společnost HAGUES byla v prodlení 29 dnů, a že tedy celková výše škody činila 3 064 520,70 Kč. Vrchní soud v Praze však nerozhodoval o nároku žalobce jakožto poškozeného, neboť návrh poškozeného nebylo lze označit za řádný ve smyslu § 43 odst. 3 trestního řádu s tím, že nárok na náhradu škody musí být uplatněn vůči určité osobě, tj. vůči určitému obviněnému, což však v daném případě nebylo splněno, pokud žalobce svůj nárok uplatnil paušálně vůči všem obžalovaným dohromady, aniž

by jej vyčíslil vůči každému žalovanému samostatně, a proto o tomto nároku nebylo možné vůbec rozhodovat.

V rámci trestního řízení byl žalobce poučením poškozeného v trestním řízení ze dne 12. 6. 2012, které převzal téhož dne, poučen o svých procesních právech s tím, že žalovaný měl nevymáháním smluvní pokuty vůči společnosti HAGUESS způsobit žalobci škodu ve výši 6 577 721 Kč. Dopisem ze dne 19. 6. 2012 žalobce sdělil Policii ČR, že se připojuje k trestnímu řízení. S ohledem na skutečnost, že uvedené trestní řízení bylo vedeno proti více osobám a žalobce nespécifikoval, po kterém z obviněných uplatňuje požadavek na náhradu škody v jaké výši, dospěl Vrchní soud v Praze k závěru, že požadavek na náhradu škody nebyl v trestním řízení řádně uplatněn.

5. V návaznosti na výše uvedené a s odkazem na § 250 odst. 1 a § 257 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, soud prvního stupně vycházel z názoru, že byl oprávněn samostatně posoudit výši vzniklé škody a otázku případného spoluzavinění dalších osob, jakož i otázky související s počátkem a během promlčecí doby, které vůbec nebyly předmětem trestního řízení. V této souvislosti soud prvního stupně přihlédl k tomu, že zákoník práce neobsahuje komplexní úpravu promlčení, a proto otázku promlčení nároku na náhradu škody způsobené žalovaným jako žalobcovým zaměstnancem v průběhu roku 2007 posuzoval ve smyslu § 3036 a § 3079 o. z. podle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník platný do 31. 12. 2013 („obč. zák.“), a to podle § 106 a § 112 obč. zák.
6. Pokud jde o počátek běhu objektivní promlčecí doby, ten podle názoru soudu prvního stupně, nastal okamžikem promlčení žalobcova práva na zaplacení smluvní pokuty společností HAGUESS, tedy dne 13. 4. 2011 (tj. čtyři roky po sjednaném datu plnění podle smlouvy mezi žalobcem a společností HAGUESS ve smyslu § 397 tehdy platného zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obch. zák.“).
7. Podle soudu prvního stupně pak počátek subjektivní promlčecí doby nastal nejpozději dne 12. 6. 2012, kdy žalobce převzal od policejního orgánu poučení o právech poškozeného v trestním řízení. K tomu soud prvního stupně uvedl, že z tohoto poučení se žalobce dozvěděl, že je vedeno trestní řízení pro spáchání trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku s žalovaným, a že žalovaný měl nevymáháním smluvní pokuty vůči společnosti HAGUESS způsobit žalobci škodu ve výši 6 577 721 Kč. V této souvislosti soud prvního stupně vycházel z úvahy, že i když v uvedeném poučení poškozeného byla nesprávně vypočtena výše nevymáhání smluvní pokuty, žalobce se z uvedeného poučení dozvěděl všechny informace nezbytné k tomu, aby mohl po žalovaném svůj nárok uplatňovat. K tomu dodal, že smyslem subjektivní promlčecí doby je chránit poškozeného, který o škodě nemá vědomost a nemůže tak v praxi vymáhat její náhradu, před následky promlčení v objektivní promlčecí době. Soud prvního stupně s poukazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 7. 2007, sp. zn. 21 Cdo 2423/2006, tak dovodil, že v dané situaci žalobci poté, co byl poučen o právech poškozeného, nic nebránilo řádně uplatnit svůj nárok v trestním řízení nebo v řízení civilním. Z tohoto důvodu se soud prvního stupně neztotožnil s námitkou žalobce, že o výši škody a o tom, kdo za ni odpovídá, se žalobce dozvěděl až při jednání Vrchního soudu v Praze dne 17. 12. 2014. K tomu připomenul, že již z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2014, sp. zn. 40 T 9/2012, zcela jednoznačně vyplývalo, že za škodu vzniklou neuplatněním smluvní pokuty odpovídal žalovaný, přičemž v tomto rozsudku byly současně obsaženy všechny podstatné informace potřebné pro výpočet výše škody odpovídající výši neuhrazené smluvní pokuty. K tomu dodal, že na tom nic nezměnilo, pokud Městský soud v Praze po právní stránce nesprávně vyhodnotil výši smluvní pokuty.
8. Soud prvního stupně uzavřel, že dne 13. 4. 2011 počala běžet objektivní desetiletá promlčecí doba a že dne 12. 6. 2012 pak subjektivní dvouletá promlčecí doba, která marně uplynula dne 12. 6. 2014, přičemž běh promlčecí doby nebyl přerušen ani dopisem ze dne 19. 6. 2012, kterým žalobce v trestním řízení požádal o náhradu škody, neboť tento dopis nebyl řádným uplatněním

nároku ve smyslu § 112 obč. zák., a proto i po dobu trestního řízení promlčecí lhůta běžela. V této souvislosti soud prvního stupně připomenul, že žalobce v rámci trestního řízení jakožto poškozený nebyl ani jinými způsoby procesně aktivní a nevyužil tak v rámci tohoto řízení ani další možnosti pro uplatnění nároku poškozeného v adhezním řízení.

9. Vzhledem k tomu, že dne 12. 6. 2014 marně uplynula subjektivní promlčecí doba k uplatnění nároku žalobce a žaloba byla podána dne 2. 12. 2016, soud prvního stupně dospěl k závěru, že žalobcův nárok byl promlčen. V tomto ohledu soud prvního stupně podotkl, že od doby rozhodnutí Vrchního soudu v Praze (17. 12. 2014) žalobce otálel téměř dva roky, než podal žalobu, ačkoliv si byl vědom, že v trestním řízení nebyl nárok řádně uplatněn. Podle soudu prvního stupně tak v tomto případě nemohl být závěr o promlčení žalovaného nároku pro žalobce nikterak překvapivý.
10. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř.
11. Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné odvolání, ve kterém zejména namítal, že v konstantní judikatuře Nejvyššího soudu i Ústavního soudu je zastáván názor, že základním smyslem daného ustanovení je zejména ochrana poškozeného, nikoliv osoby, která škodu způsobila a že touto zásadou se soud prvního stupně neřídil, zejména se důsledně nezabýval obsahem poučení, které žalobce od orgánů policie obdržel. V tomto ohledu poukázal na to, že v poučení byl informován, že žalovaný je trestně stíhán pro způsobení škody ve výši celkem 73 625 721 Kč (!), tedy částky mnohonásobně vyšší, než posléze byla škoda zjištěná soudem v trestním řízení, z čehož je podle jeho názoru zřejmé, že na základě tohoto poučení si nemohl udělat ani orientační obrázek o tom, jaká škoda skutečně vznikla, přičemž ani pouze částka 6 577 721 Kč se přibližné výši skutečné škody neblížila. Nebylo lze tedy na něm spravedlivě požadovat, aby škodu sám přesně vyčíslil, dokud neznal výsledky trestního řízení. V této souvislosti odkázal na v napadeném rozsudku necitovaný dopis ředitele Magistrátu hlavního města Prahy Ing. M. T. předsedovi trestního senátu JUDr. Bc. Jiřímu Říhovi, Ph.D. ze dne 24. 4. 2013, č.j. S-MHMP 245034/2013, v němž se uvádí, že „Přesné vyčíslení škody vůči jednotlivým obžalovaným a jejich podílu na způsobené škodě je pro poškozeného v tuto chvíli mimo jeho možnosti ...“. Současně namítl, že již ve vyjádření ze dne 21. 7. 2017 uvedl, že v červnu 2012 měl pouze velmi přibližnou vědomost o způsobené škodě a nebyl schopen identifikovat konkrétní škůdce, kteří by za tuto škodu odpovídali a že poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. 23 Cdo 628/2007, s tím, že k okamžiku, který žalovaný uváděl, nedisponoval veškerými informacemi nezbytnými pro řádné uplatnění nároku na náhradu škody v civilním řízení, s čímž se ale soud prvního stupně vůbec nezabýval a tím porušil jeho právo na spravedlivý proces. K tomu odkázal na nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 17. 8. 2005, sp. zn. I. ÚS 403/03, a ze dne 9. 4. 2008, sp. zn. I. ÚS 1589/07. Vyjádřil tedy přesvědčení, že o přesných okolnostech vzniku škody a současně o tom, kdo za ni odpovídá, se nemohl dozvědět dříve, než bylo provedeno dokazování v rámci veřejného zasedání před Vrchním soudem v Praze, které se konalo dne 17. 12. 2014, při kterém byly provedeny listinné důkazy, na jejichž základě se odvolací soud odchýlil od skutkových zjištění soudu prvního stupně. Navrhl tedy, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
12. Žalovaný navrhl potvrzení napadeného rozsudku s odkazem na správné závěry soudu prvního stupně vyplývající z provedených důkazů s tím, že z poučení ze dne 12. 6. 2012 jednoznačně vyplynulo, že pouze on byl trestně stíhán v souvislosti s nevymáháním smluvní pokuty a že jenom on v této souvislosti měl žalobci způsobit škodu ve výši 6 577 721 Kč. K tomu dodal, že rovněž v obžalobě, doručené žalobci již dne 4. 4. 2013, bylo podrobně popsáno, kdo konkrétně jednal k žalobcově škodě a jakou konkrétní škodu tím měl způsobit a že v posléze vydaném rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2014, sp. zn. 40 T 9/2012, byl řešen předmětný skutek. Ohledně výše smluvní pokuty, respektive výše způsobené škody, uvedl, že ta byla dána triviálním výpočtem v podobě procenta z celkového objemu finančních prostředků plnění podle smlouvy se společností HAGUESS, přičemž mezi orgány činnými v trestním řízení byla pouze

vedena polemika o délce prodlení se splněním závazku ze strany společnosti HAGUESS. Uvedl rovněž, že se soud prvního stupně řádně vypořádal s argumentací žalobce, kdy měl k dispozici přesné informace o způsobené škodě způsobené žalovaným. Poukázal také na to, že žalobce svůj nárok uplatňoval ledabyly, v rámci trestního řízení jej řádně neuplatnil a trestního řízení se vůbec nezúčastnil, a proto nebylo možné dovodit, že by žalobce byl poškozen na jeho právech.

13. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek ve smyslu § 212 a § 212a odst. 1 a 5 ve spojení s § 214 odst. 1 o.s.ř., přičemž dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
14. Soud prvního stupně provedl řádné dokazování, přičemž prokázaný skutkový stav správně posoudil po právní stránce a dostatečně se také vypořádal se všemi tvrzeními žalobce, ke kterým provedl v potřebném rozsahu dokazování. Jeho závěry o důvodně vznesené námitce promlčení byly správné. Vzhledem k tomu, že odvolací soud plně souhlasil se všemi závěry soudu prvního stupně, který své rozhodnutí náležitě odůvodnil, lze v podrobnostech odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku.
15. S ohledem na odvolací námitky žalobkyně je třeba připomenout, že pro daný případ bylo rozhodné, že dne 12. 6. 2012 žalobce převzal od policejního orgánu poučení o právech poškozeného v trestním řízení, ze kterého bylo lze seznat, kdo za škodu odpovídá a v jaké výši. Ohledně žalobcovy námitky týkající se nevědomosti o přesné výši škody odvolací soud shodně se soudem prvního stupně vyházel ze závěrů uvedených v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. 7. 2007, sp. zn. 21 Cdo 2423/2006, jenž je dostupný na <http://www.nsoud.cz> s tím, že pro daný případ bylo rozhodné, že z uvedeného poučení žalobci byly dostatečně známy okolnosti, z nichž bylo možné dovodit vznik škody a orientačně (přibližně) i její rozsah, přičemž nebylo potřebné, aby znal rozsah (výši) škody přesně. Tak tomu bylo v daném případě, kdy žalobce dne 12. 6. 2012 znal přibližný rozsah škody ve výši 6 577 721 Kč, která mu měla vzniknout tím, že žalovaný nevymáhal smluvní pokuty vůči společnosti HAGUESS. Nebylo tedy možné přisvědčit žalobcově námitce, že se o přesných okolnostech vzniku škody a současně o tom, kdo za ni odpovídá, nemohl dozvědět dříve, než v rámci veřejného zasedání před Vrchním soudem v Praze dne 17. 12. 2014.
16. Odvolací soud tedy dospěl k závěru, že soud prvního stupně správně ve smyslu § 106 obč. zák. stanovil počátek objektivní desetileté promlčecí doby (13. 4. 2011), jakož i subjektivní dvouleté promlčecí doby (12. 6. 2012); správně také dovodil, že běh promlčecí doby nebyl přerušen ani žalobcovým dopisem ze dne 19. 6. 2012, neboť se nejednalo o řádně uplatněný nárok ve smyslu § 112 obč. zák. Odvolací soud tudíž ve shodě se soudem prvního stupně uzavřel, že dne 12. 6. 2014 marně uplynula subjektivní promlčecí doba k uplatnění žalobcovy nároku a že s ohledem na datum podání žaloby (2. 12. 2016) byl žalobcuv nárok byl promlčen.
17. Z výše uvedených důvodů, kdy žalobcovy odvolací námitky nebyly shledány důvodnými, byl rozsudek soudu prvního stupně podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrzen, a to včetně výroku o náhradě nákladů řízení, ve kterém nebylo shledáno pochybení.
18. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalovaný měl v odvolacím řízení plný úspěch, přičemž mu vznikly náklady řízení v souvislosti s jeho právním zastoupením. Náklady žalovaného sestávaly z odměny jeho právního zástupce spočívající ze dvou úkonů v sazbě 20 580 Kč podle § 7 bod 6. ve spojení s § 11 odst. 1 písm. d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za písemné vyjádření k odvolání a za účast na jednání odvolacího soudu dne 21. 2. 2018, tedy 41 160 Kč. Právnímu zástupci žalovaného dále náležely dva režijní paušály ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., tedy 600 Kč. Celkové náklady žalovaného v odvolacím řízení tak činily 41 760 Kč, respektive s připočtením 21% sazby daně z přidané hodnoty ve výši 8 769,60 Kč činily 50 529,60 Kč.

Poučení

Proti tomuto rozsudku lze podat za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. a násl. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně (§ 238a o. s. ř.).

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat pouze dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 21. února 2018

JUDr. Daniela Benešová v. r.
předsedkyně senátu